

Cauza C-449/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

21 iulie 2021

Instanța de trimitere:

Cour d'appel de Paris (Franța)

Data deciziei de trimitere:

1 iulie 2021

Reclamantă:

Towercast

Pârâte:

Autorité de la concurrence

Ministère de l'Économie

Cour d'appel de Paris**Hotărârea din 1 iulie 2021****I. Obiectul procedurii principale**

- 1 Societatea TowerCast (denumită în continuare „TowerCast”) a introdus o acțiune în anulare la Cour d'appel de Paris [Curtea de Apel din Paris] împotriva unei decizii a Autorității franceze în domeniul concurenței prin care aceasta a refuzat să continue examinarea unei operațiuni de achiziție de către societatea TDF a unei întreprinderi concurente.

II. Dispozițiile invocate

A. Dreptul Uniunii

- 2 În conformitate cu articolul 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”):

„Este incompatibilă cu piața internă și interzisă, în măsura în care poate afecta comerțul dintre statele membre, folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia.”

- 3 Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (denumit în continuare „Regulamentul nr. 139/2004”), care a succedat Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (denumit în continuare „Regulamentul nr. 4064/89”), prevede în considerentele (5)-(9), (20) și (24) ale acestuia următoarele:

„(5) [...] ar trebui să se asigure că procesul de reorganizare nu provoacă daune durabile concurenței; [...]

(6) Prin urmare, este necesar un instrument juridic specific care să permită controlul eficient asupra tuturor concentrărilor în ceea ce privește efectul acestora asupra structurii concurenței în Comunitate și care să fie singurul instrument aplicabil acestor concentrări. Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 a permis dezvoltarea unei politici comunitare în acest domeniu. Totuși, având în vedere experiența acumulată, regulamentul în cauză ar trebui reformat în dispoziții legislative care să răspundă provocărilor unei piețe mai integrate și viitoare extinderi a Uniunii Europene. În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității, astfel cum sunt prevăzute la articolul 5 din tratat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului său de a asigura că pe piața comună concurența nu este denaturată, în conformitate cu principiul unei economii de piață deschise cu liberă concurență.

(7) Deși sunt aplicabile anumitor concentrări, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, articolele 81 și 82 nu sunt suficiente pentru a controla toate operațiunile care s-ar putea dovedi incompatibile cu sistemul de concurență nedaturată prevăzut de tratat. În consecință, prezentul regulament ar trebui să se bazeze nu doar pe articolul 83, ci, în principal, pe articolul 308 din tratat, în temeiul căruia Comunitatea își poate conferi competențele suplimentare de acțiune necesare pentru atingerea obiectivelor sale [...].

(8) Dispozițiile care urmează să fie adoptate prin prezentul regulament ar trebui să se aplice unor schimbări structurale semnificative, al căror impact asupra pieței depășește frontierele naționale ale oricărui stat membru. Astfel de concentrări ar trebui examinate, ca regulă generală, exclusiv la nivelul Comunității, prin

aplicarea unui sistem de tip „ghișeu unic” și în conformitate cu principiul subsidiarității. [...]

(9) Sfera de aplicare a prezentului regulament ar trebui definită în funcție de zona geografică în care își desfășoară activitatea întreprinderile în cauză și ar trebui limitată la praguri cantitative, astfel încât să includă doar acele concentrări care au o dimensiune comunitară. [...]

(20) Este util să se definească noțiunea de concentrare astfel încât să fie incluse operațiunile care au ca rezultat modificări de durată asupra controlului întreprinderilor implicate și, prin urmare, asupra structurii pieței. [...]

(24) Pentru a asigura un sistem în cadrul căruia concurența nu este denaturată pe piața comună, în continuarea unei politici desfășurate în conformitate cu principiul unei economii de piață deschise cu liberă concurență, prezentul regulament trebuie să permită controlul efectiv al tuturor concentrărilor din punct de vedere al efectului lor asupra concurenței în Comunitate. În consecință, Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 a instituit principiul în conformitate cu care o concentrare cu o dimensiune comunitară care creează sau consolidează o poziție dominantă, în urma căreia concurența pe piața comună sau pe o parte semnificativă a acesteia ar fi în mod semnificativ împiedicată, ar trebui declarată incompatibilă cu piața comună.”

4 Articolul 1 din Regulamentul nr. 139/2004 stabilește domeniul de aplicare a acestuia după cum urmează:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 4 alineatul (5) și articolului 22, prezentul regulament se aplică tuturor concentrărilor cu dimensiune comunitară astfel cum sunt definite în prezentul articol. [...]”

5 Articolul 2 alineatele (1) și (4) din Regulamentul 139/2004 prevede:

„(1) Concentrările care intră în sfera de aplicare a prezentului regulament sunt evaluate în conformitate cu obiectivele acestui regulament și cu următoarele dispoziții, pentru a se stabili dacă sunt sau nu compatibile cu piața comună.

La efectuarea acestei evaluări, Comisia ia în considerare:

(a) nevoia menținerii și dezvoltării unei concurențe efective pe piața comună având în vedere, printre altele, structura tuturor piețelor vizate și concurența actuală sau potențială din partea întreprinderilor aflate pe teritoriul sau în afara Comunității;

[...]

(4) În măsura în care crearea unei societăți în comun, reprezentând o concentrare în conformitate cu articolul 3, are ca obiect sau efect coordonarea comportamentului concurențial al întreprinderilor rămase independente, o astfel

de coordonare este evaluată în conformitate cu criteriile din articolul 81 alineatele (1) și (3) din tratat, pentru a se stabili dacă operațiunea este sau nu compatibilă cu piața comună.”

6 Articolul 3 prevede:

„(1) Se consideră că se realizează o concentrare în cazul în care modificarea de durată a controlului rezultă în urma:

(a) fuzionării a două sau mai multe întreprinderi independente anterior sau părți ale unor întreprinderi sau

(b) preluării, de către una sau mai multe persoane care controlează deja cel puțin o întreprindere sau de către una sau mai multe întreprinderi, fie prin achiziționarea de valori mobiliare sau de active, fie prin contract sau prin orice alte mijloace, a controlului direct sau indirect asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora.

(2) Controlul decurge din drepturi, contracte sau orice alte mijloace care, fie separat sau combinate și având în vedere considerentele de drept sau de fapt relevante, conferă posibilitatea exercitării unei influențe decisive asupra unei întreprinderi, în special prin:

(a) dreptul de proprietate sau dreptul de folosință integrală sau parțială asupra activelor unei întreprinderi;

(b) drepturi sau contracte care conferă o influență decisivă asupra structurii, voturilor sau deciziilor organelor unei întreprinderi.

(3) Controlul este dobândit de persoane sau întreprinderi care:

(a) sunt titulare ale drepturilor sau beneficiare ale drepturilor în baza contractelor în cauză sau

(b) deși nu sunt titularele acestor drepturi sau beneficiare ale drepturilor în baza acestor contracte, au puterea de a exercita drepturile care decurg din acestea.

[...]”.

7 Articolul 21, intitulat „Aplicarea regulamentului și jurisdicția”, prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică exclusiv concentrărilor astfel cum sunt definite la articolul 3, iar regulamentele (CE) nr. 1/2003 (8), (CEE) nr. 1017/68 (9), (CEE) nr. 4056/86 (10) și (CEE) nr. 3975/87 (11) ale Consiliului nu se aplică, decât în legătură cu societățile în comun care nu au o dimensiune comunitară și care au ca obiect sau efect coordonarea comportamentului concurențial al unor întreprinderi care își păstrează independența.

(2) Sub rezerva controlului de către Curtea de Justiție, Comisia are competență unică privind adoptarea deciziilor prevăzute de prezentul regulament.

(3) Nici un stat membru nu aplică legislația sa națională privind concurența nici unei concentrări care are o dimensiune comunitară”.

8 Articolul 22, care prevede posibilitatea de trimitere către Comisia Europeană, prevede:

„(1) Unul sau mai multe state membre pot solicita Comisiei să examineze orice concentrare astfel cum este definită la articolul 3 care nu are o dimensiune comunitară în sensul articolului 1, dar care afectează schimburile comerciale între statele membre și amenință să afecteze semnificativ concurența pe teritoriul statului membru sau al statelor membre care formulează solicitarea. [...]”.

B. Dreptul național

9 Articolul L.430-2 din Codul comercial prevede:

„I.- Orice operațiune de concentrare în sensul articolului L.430-1 este supusă dispozițiilor articolelor L.430-3 și următoarele din prezentul titlu în cazul în care sunt îndeplinite următoarele trei condiții:

- cifra de afaceri cumulată la nivel mondial, excluzând taxele, a tuturor întreprinderilor sau grupurilor de persoane fizice sau juridice implicate în concentrare este mai mare de 150 de milioane de euro;

- cifra de afaceri totală, excluzând taxele, realizată în Franța de cel puțin două dintre întreprinderile sau grupurile de persoane fizice sau juridice în cauză este mai mare de 50 de milioane de euro;

- operațiunea nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi. [...]”

10 Articolul L.430-9 din Codul comercial prevede:

„În cazul unui abuz de poziție dominantă sau al unei stări de dependență economică, autoritatea de concurență poate, printr-o decizie motivată, să impună întreprinderii sau grupului de întreprinderi în cauză să modifice, să completeze sau să rezilieze, într-o perioadă determinată, toate acordurile și actele prin care s-a realizat concentrarea puterii economice care a permis abuzurile, chiar dacă aceste acte au făcut obiectul procedurii prevăzute în prezentul titlu.”

11 Orientările privind controlul concentrărilor publicate de Autoritatea în domeniul concurenței, în versiunea lor din anul 2013, precizează la punctul 314, care privește condițiile de aplicare a articolului L.430-9 din Codul comercial, următoarele:

„Acest articol se aplică oricărui abuz care a fost posibil din cauza unei concentrări, indiferent dacă aceasta a făcut sau nu obiectul unei proceduri de autorizare în fața Autorității în domeniul concurenței sau, anterior, în fața ministrului”.

III. Situația de fapt și istoricul litigiului

- 12 Printr-un memorandum de investiții încheiat la 23 iunie 2016, modificat printr-un act adițional din 30 iunie 2016, TDF Infrastructure a achiziționat toate acțiunile concurentului său, Itas SAS, societatea-mamă a grupului, și a preluat controlul exclusiv al acesteia. În urma operațiunii în cauză, pe piața franceză relevantă au rămas doar doi furnizori de servicii: TDF și TowerCast.
- 13 Operațiunea de achiziție a Itas, situată sub pragurile prevăzute la articolul 1 din Regulamentul nr. 139/2004 și la articolul L-430-2 din Codul comercial, nu a dat naștere la nicio procedură de control prealabil al concentrărilor și nici la punerea în aplicare a procedurii de trimitere către Comisia Europeană prevăzută la articolul 22 din Regulamentul nr. 139/2004.
- 14 Printr-o scrisoare înregistrată la 15 noiembrie 2017, Autoritatea în domeniul concurenței (denumită în continuare „Autoritatea”) a fost sesizată de TowerCast cu o plângere în care se susține că preluarea controlului societății Itas de către TDF la 13 octombrie 2016 constituie un abuz de poziție dominantă prin faptul că împiedică concurența pe piețele de comercializare cu ridicata din amonte și din aval ale televiziunii digitale terestre (denumită în continuare „TDT”), prin consolidarea semnificativă a poziției deja dominante a TDF pe aceste piețe.
- 15 La 25 iunie 2018 a fost trimisă o notificare privind obiecțiunile către societățile din grupul TDF (TDF infrastructure, TDF infrastructure Holding, Tivana France Holdings, Tivana Midco, Tivana Topco), prin care li se impută *„faptul că la data de 13 octombrie 2016, în calitate de întreprindere unică în sensul legislației în domeniul concurenței, au abuzat de poziția lor dominantă pe piața de comercializare cu ridicata din aval a serviciilor de difuzare a TDT, prin preluarea controlului exclusiv al grupului Itas”*, această practică fiind susceptibilă de a avea ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței pe piața de comercializare cu ridicata din aval a serviciilor de difuzare a TDT, practică interzisă de articolul L. 420-2 din Codul comercial și articolul 102 TFUE.
- 16 Prin Decizia nr. 20-D-01 din 16 ianuarie 2020 (denumită în continuare „decizia atacată”), Autoritatea a considerat că abuzul de poziție dominantă imputat societăților din grupul TDF nu fusese stabilit și, prin urmare, nu existau motive pentru continuarea procedurii.
- 17 TowerCast a introdus o acțiune împotriva acestei decizii și solicită anularea sa. Societățile din grupul TDF solicită Cour d’appel de Paris [Curtea de Apel din Paris] să confirme această decizie în toate privințele și să respingă apelul TowerCast. Autoritatea, ministrul economiei și Ministerul Public, care

împărtășesc analiza deciziei atacate, solicită de asemenea instanței de trimitere să respingă această acțiune.

IV. Argumentele părților

A. Autoritatea în domeniul concurenței

- 18 În decizia atacată, precum și în fața instanței de trimitere, Autoritatea susține că adoptarea Regulamentelor nr. 4064/89 și nr. 139/2004 a trasat o linie de demarcație clară între controlul concentrărilor și cel al practicilor anticoncurențiale și că crearea unui regim specific de control al concentrărilor la nivelul Uniunii Europene a făcut, de facto, ca aplicarea jurisprudenței derivate din Hotărârea „Continental Can”, care apăruse într-un moment în care nu exista un sistem european de control al concentrărilor, să devină caducă.
- 19 Aceasta consideră, în esență, că, deși, după intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 4064/89, articolul 102 TFUE rămâne aplicabil comportamentelor abuzive detașabile de operațiunea de concentrare propriu-zisă, pe de altă parte, aplicarea sa în cazul operațiunii structurale de concentrare, în sensul Regulamentului nr. 139/2004, chiar dacă nu este exclusă în mod expres de acest regulament, este în prezent lipsită de obiect.
- 20 De asemenea, aceasta arată că articolul 3 din Regulamentul nr. 139/2004, precum și articolul 3 din Regulamentul nr. 4064/89 care l-a precedat, definește o operațiune de concentrare în funcție de un criteriu material și nu prin raportare la pragurile definite la articolul 1 din regulament. Acesta concluzionează că Regulamentul nr. 139/2004 se aplică cu titlu exclusiv concentrărilor, astfel cum sunt definite la articolul 3 menționat, și face ca aplicarea articolului 102 TFUE la o operațiune de concentrare să fie irelevantă, în absența unui comportament distinct al întreprinderii în cauză ca urmare a acestei operațiuni.
- 21 Aceasta reține aceeași analiză în ceea ce privește aplicarea dreptului național, corespunzător articolului L.420-2 din Codul comercial, considerând că procedurile referitoare la practicile anticoncurențiale și cea referitoare la controlul concentrărilor sunt diferite și ireconciliabile.

B. TowerCast

- 22 Prin intermediul acțiunii sale, TowerCast contestă această interpretare a textelor. Acesta se referă în principal la obiectivul urmărit de la intrarea în vigoare a Tratatului CEE de a institui un sistem care să asigure o concurență nedegradată pe piața comună și face referire la principiile stabilite în cauza „Continental Can” menționată anterior, pe care le consideră în continuare relevante. Aceasta amintește că principiile respective au fost reiterate în mai multe cauze ulterioare (Hotărârea din 21 septembrie 2005, EDP/Comisia, T-87/05, EU:T:2005:333, punctele 46 și 47, și Hotărârea din 14 decembrie 2005, General Electric/Comisia,

T-210/01, EU:T:2005:456, punctul 86), și prezintă un aviz juridic în sprijinul afirmației sale potrivit căreia majoritatea autorităților și instanțelor din statele membre continuă să aplice jurisprudența derivată din Hotărârea „Continental Can”.

- 23 Aceasta invocă de asemenea efectul direct al articolului 102 TFUE și pretinde, în ceea ce privește operațiunile situate sub praguri, un control *ex post* al compatibilității cu acest articol.
- 24 Aceasta constată că, în timp ce Regulamentele nr. 139/2004 și nr. 1/2003 nu pot fi aplicate împreună în aceeași cauză, Regulamentul nr. 139/2004 se aplică în schimb în mod exclusiv numai concentrărilor care intră în domeniul său de aplicare, și anume cele care au o dimensiune comunitară sau cele trimise către Comisie de autoritățile naționale de concurență sau de către părți.
- 25 Ca răspuns la celelalte părți, aceasta susține că un control limitat la actele detașabile care constituie un abuz nu permite aprecierea concentrărilor care împiedică în mod semnificativ concurența prin consolidarea substanțială a poziției dominante a dobânditorului și adaugă faptul că sistemul de trimitere prevăzut la articolul 22 din Regulamentul nr. 139/2004 este insuficient pentru a asigura un control satisfăcător, întrucât acesta este facultativ și se declanșează la discreția exclusivă a statelor membre. De asemenea, aceasta reamintește că până de curând Comisia nu a dorit să examineze operațiunile situate sub pragurile naționale de control.

C. Celelalte părți la procedură

- 26 Ministrul economiei împărtășește analiza Autorității. Societățile interveniente din grupul TDF sunt de asemenea de acord cu aceasta. În plus, acestea reamintesc că, în Hotărârea din 7 septembrie 2017, Austria Asphalt (C-248/16, EU:C:2017:643, punctele 30-33), Curtea a declarat că articolele 101 și 102 TFUE sunt inaplicabile oricărei operațiuni de control care se califică drept concentrare în sensul articolului 3 din Regulamentul nr. 139/2004, indiferent dacă pragurile sunt depășite sau nu. În sfârșit, acestea subliniază incertitudinea juridică pe care ar implica-o aplicarea articolului 102 TFUE în cazul unor concentrări precum cea în cauză, prin faptul că ar permite ca acestea să fie repuse în discuție la mai mulți ani după ce au fost realizate, pe lângă riscul de divergență care ar rezulta dintr-o divizare a contenciosului privind controlul concentrărilor.

V. Analiza instanței de trimitere

- 27 În așa-numita hotărâre „Continental Can” (Hotărârea din 21 februarie 1973, Europemballage și Continental Can/Comisia, 6/72, EU:C:1973:22), Curtea de Justiție a statuat „că, în lipsa unor dispoziții exprese, nu se poate presupune că tratatul, care, prin articolul 85 interzice anumite decizii ale unor simple asociații de întreprinderi care denaturează concurența fără a o suprima, ar admite totuși la

articolul 86 ca fiind legal faptul că întreprinderile, după ce au realizat o unitate organică, pot ajunge la un asemenea nivel de dominare încât orice șansă serioasă de concurență ar fi eliminată în mod substanțial”. Curtea a dedus de aici că „în consecință, este susceptibil să constituie un abuz faptul că o întreprindere aflată într-o poziție dominantă își consolidează această poziție într-o asemenea măsură încât nivelul de dominare astfel atins ar împiedica în mod substanțial concurența, și anume ar permite numai existența întreprinderilor care depind de întreprinderea dominantă în ceea ce privește comportamentul acestora”.

- 28 Această jurisprudență este interpretată, în general, în sensul că a admis că întărirea unei poziții dominante printr-o creștere externă care ar risca să elimine orice șansă serioasă de concurență nu poate fi exclusă, având în vedere obiectivele urmărite, din domeniul de aplicare al articolului 102 TFUE (fostul articol 86 din Tratatul CEE), dispoziție de drept primar și cu efect direct.
- 29 Or, această hotărâre a fost pronunțată într-o perioadă în care nu exista un mecanism de control al concentrărilor în dreptul european. Între timp, Uniunea a adoptat norme aplicabile concentrărilor care pot afecta în mod semnificativ concurența efectivă pe piața comună sau pe o parte semnificativă a acesteia.
- 30 Trebuie remarcat că pentru a evita o dublă analiză, *ex ante* și *ex post*, a operațiunilor care intră în domeniul lor de aplicare, regulamentele succesive privind controlul concentrărilor au prevăzut că operațiunile de concentrare de dimensiuni „comunitare”, care fac obiectul unui control *ex ante*, nu pot face de asemenea obiectul aplicării dispozițiilor din regulamente (Regulamentul nr. 17 și apoi Regulamentul nr. 1/2003) referitoare la aplicarea articolelor care interzic practicile anticoncurențiale (articolele 85 și 86 TCE, devenite articolele 101 și 102 TFUE).
- 31 Pe de altă parte, articolul 3 din Regulamentul nr. 139/2004 oferă o definiție materială a noțiunii de concentrare, fără a face referire la pragurile menționate la articolul 1 care permit definirea unei concentrări de dimensiune comunitară. Prin urmare, excluderea prevăzută la articolul 21 pare susceptibilă să se aplice oricărei operațiuni care corespunde definiției de la articolul 3, indiferent dacă aceasta se situează sub pragurile de control obligatoriu.
- 32 Cu toate acestea, considerentul (7) al Regulamentul nr. 139/2004 precizează că „[d]eși sunt aplicabile anumitor concentrări, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, articolele 81 și 82 nu sunt suficiente pentru a controla toate operațiunile care s-ar putea dovedi incompatibile cu sistemul de concurență nenedenaturată prevăzut de tratat. [...]”, astfel încât instanța de trimitere se întreabă dacă interpretarea stabilită în jurisprudența derivată din Hotărârea „Continental Can” rămâne aplicabilă unei operațiuni precum cea în cauză, despre care nu se contestă că corespunde definiției date la articolul 3 și ale cărei efecte asupra concurenței nu au făcut obiectul unui control *ex ante*.

- 33 Jurisprudența recentă a Curții de Justiție nu pare să fi luat poziție cu privire la aspectul dacă excluderea prevăzută la articolul 21 din Regulamentul nr. 139/2004 se aplică de asemenea unor astfel de operațiuni de concentrare care nu au făcut obiectul niciunui control *ex ante*.
- 34 În Hotărârea din 7 septembrie 2017, menționată anterior, pronunțată în cauza C-248/16, Austria Asphalt, Curtea a reamintit:
- „31. [...] regulamentul [...] face parte dintr- un ansamblu legislativ prin care se urmărește punerea în aplicare a articolelor 101 și 102 TFUE, precum și stabilirea unui sistem de control care garantează că concurența nu este denaturată pe piața internă a Uniunii.
32. Astfel cum rezultă din articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, numai acesta din urmă este aplicabil în cazul concentrărilor, astfel cum au fost definite la articolul 3 din acest regulament, pentru care Regulamentul nr. 1/2003 nu este aplicabil în principiu. [subliniere adăugată de instanța de trimitere].
33. În schimb, acest din urmă regulament rămâne aplicabil în cazul comportamentelor întreprinderilor care, fără a constitui o operațiune de concentrare în sensul Regulamentului nr. 139/2004, sunt totuși susceptibile să conducă la o coordonare între ele contrară articolului 101 TFUE și care, din acest motiv, sunt supuse controlului Comisiei sau al autorităților naționale de concurență.”
- 35 Cu toate acestea, Curtea nu pare să fi precizat excepțiile care ar putea fi aduse principiului enunțat la punctul 32 din hotărâre și nici nu s-a pronunțat cu privire la faptul dacă interpretarea reținută în Hotărârea „Continental Can” este în continuare aplicabilă, în special în cazul concentrărilor situate sub pragurile de control obligatoriu, care nu au făcut obiectul niciunei analize în cadrul unui control *ex ante* obligatoriu, nici al vreunei cereri de sesizare a Comisiei în temeiul articolului 22 din Regulamentul nr. 139/2004.
- 36 Având în vedere efectul direct atribuit articolului 102 TFUE și domeniul de aplicare care ar putea fi conferit dispozițiilor care reglementează concentrările [articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004], instanța de trimitere are îndoieli cu privire la interpretarea care trebuie dată acestor dispoziții, în ceea ce privește imposibilitatea de a face „în principiu” o aplicare autonomă a normelor privind concurența care decurg din dreptul primar menționat anterior în cazul unei operațiuni care, precum în speță:
- poate corespunde definiției de la articolul 3 din Regulamentul nr. 139/2004,
 - nu a dat naștere niciunui control preventiv, nici în temeiul dreptului european, nici în temeiul dreptului intern aplicabil operațiunilor de concentrare,

- și, prin urmare, nu generează niciun risc de aplicare cumulativă a Regulamentelor nr. 139/2004 și nr. 1/2003 sau de contradicție rezultată dintr-o dublă analiză *ex ante* și *ex post*.

- 37 Această dificultate de interpretare este sporită de o examinare a deciziilor naționale invocate de părți, din care rezultă o aplicare eterogenă a dreptului Uniunii.

VI. Motivarea trimiterii

- 38 Întrucât Curtea de Justiție nu pare să se fi pronunțat deja asupra chestiunii de drept în discuție în prezenta cauză, este necesar, având în vedere diferențele de interpretare identificate și pentru a asigura interpretarea și aplicarea uniformă a acestui drept în cadrul Uniunii, să se adreseze Curții de Justiție o întrebare preliminară.

VII. Întrebarea preliminară

- 39 Cour d'appel de Paris [Curtea de Apel din Paris] adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară.

„Articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi trebuie interpretat în sensul că se opune ca o operațiune de concentrare care nu prezintă o dimensiune comunitară în sensul articolului 1 din regulamentul menționat, situată sub pragurile de control *ex ante* obligatoriu prevăzute de dreptul național și care nu a dat naștere unei trimerii către Comisia Europeană în temeiul articolului 22 din regulamentul menționat, să fie analizată de o autoritate națională de concurență ca reprezentând un abuz de poziție dominantă interzis de articolul 102 TFUE, având în vedere structura concurenței pe o piață de dimensiune națională?”